

rægterne overflige Udgifterne, men at Finantsforvaltningen er det Reelle. Det ærede Medlem siger, at Begivenheden den 2den October ikke forandrer Noget i saa Henseende; det vilde være rigtigt, dersom der ikke til Begivenheden den 2den October sluttede sig fgl. Anordninger om Fordelingen af Forretningerne mellem Ministrene. (Fischer: Ikke af Alting!) Ikke af Alting, siger det ærede Medlem, og derved kommer han igjen til den Tanke, at Finantsforvaltningen og Kasseforvaltningen ikke nødvendigtviis følges ad; han tænker sig atter, at kun Finantsforvaltningen for Kongerigets særlige Bedkommende er overgivet til Indenrigsministeren, og at derimod Kasseforvaltningen bliver hos Finantsministeren. Det er det, som jeg paaستااer er en Umulighed, fordi det er en complet Unatur, idet nemlig Finantsministeren ikke vidste en Smule om, hvilken Kassebeholdningen var, fra den Stund af, at der var en anden ansvarlig Minister (Fischer: Der var to ansvarlige Ministre!). Disse to Ministre, som nu efter det ærede Medlems Formenting skulde dele denne Forretning mellem sig, vare i Virkeligheden fornuftigtviis een Personlighed; de vare voxede sammen til tvende flæmestikke Tvillinger, men vi kunne ikke være tjente med at have med flæmestikke Tvillinger at bestille, og det allermindst, naar den ene Tvilling er af den Bestaafenhed, at vi ikke kunne røre hans Hoved, thi det er en meget væsentlig Feil. Naar Finantsministeren ved Begyndelsen af denne Forhandling var kommen her og havde sagt: Forholdene ere af en saadan Natur, at i dette Aar maa man have Tillid til mig og forhandle alle finantsielle Sager med mig, jeg føler meget godt, at der er en stor Vanskelighed derved, jeg føler meget godt, at det kræver en ganske ualmindelig Tillid, men der er de og de Grunde, som tale for, at begge Parter, Regjeringen og Rigsdagen, kunne være tilfredse dermed, og I have desuden i den ærede Minister, som staaer ved Siden af mig, Eders Indenrigsminister, saa at sige en Garant for mig, thi han og jeg ere enige, jeg handler kun i Overensstemmelse med ham, igjennem hans Indskydelse, og igjennem hans Indstilling kunne Eders

Indskydelse komme til mig, — saa var dette Forhold forklarligt, saa var der en Rimelighed for, at den ærede Minister sagde: „Følge heraf vilde de ærede Medlemmer af Repræsentationen begribe, at først fra 1ste April 1856 indtræder min Ansvarlighed saaledes, at den kan bestemmes imellem os“, saaledes som den maa være, for at Finantsloven kan forhandles med Ministeren eller med den, der træder i hans Fodspor. Men have vi seet det Allermindste dertil, til en saadan Optræden fra Ministeriets Side? Vi have igjennem Finantslovens Behandling opsporet den besynderlige Usikkerhed, som var tilstede. Hvad have vi nu ønsket at gjøre? Vi have ønsket at staae os en bedre Stilling fra 1ste April 1856, idet vi have bragt Spørgsmaalet frem igjennem et Lovforslag, og vi have, idetmindste jeg for min Part, tænkt i alt Væsentligt at give Decharge til den nuværende Finantsminister, vor egen Indenrigsminister, uagtet vi have erkjendt, at Kasseforvaltningen i det løbende Aar har været en af de alleruheldigste, man kan tænke sig, men vi have erkjendt, at det Uheldige for os er kommet Samstaten tilgode. Vi have bragt mange Offer for den og for at have et Ministerium, som kan hænge sammen og arbejde nogenlunde i Samklang med os, og derfor vilde vi ogsaa bringe dette Offer, om det end kostede os Noget at gjøre dette Skridt. Man maa imidlertid huske paa, at denne Decharge kræver den Anerkjendelse, at man fra 1ste April 1856 vil gaae frem paa en ganske anden Maade. Jeg kan paa ingen Maade, som det ærede Medlem fra Hjørring (Fischer), være tilfreds med den Tanke, at vi skulde blive at have en usikker og uklar blandet Finantsforvaltning sammen med Monarchiet, og at vor Sikkerhed skulde bestaae deri, at vi kunde kræve vedkommende Minister til Ansvar for Domstolen; thi det ærede Medlem maa huske paa, at Ansvarligheden ikke kan gjøres gjældende mod en Minister, som ikke er vor, som kun figurerer som vor, uden at være virkelig Kjøb og Blod i Forbindelse med os. Jeg tror saaledes, at det Altsammen dreier sig om en Forverling af den constitutionelle Ansvarlighed, ligeoverfor Repræsentationen,